

εἶναι θανάσιμος, καὶ θὰ φονεύσῃ καὶ ὑμᾶς ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους.»

Ἡ παράδοξος αὕτη ἀποκάλυψις κατέστησε τὸν Λουκιανὸν ἄφωνον καὶ σύννοον. Ἡτένισε προσεκτικῶς τὴν Χρηστίνην, καὶ οὐδὲν ἔχνος εὗρεν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας αὐτῆς προδίδον στιγμιαίαν τοῦ λογικοῦ ἀποπλάνησιν. — Ταύναντίον, αὕτη ἐφαίνετο ἀτάραχος, καὶ ἐντελής γαλήνη ἔλαμπεν εἰς τοὺς κυανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, οἵτινες ὁμοιάζον μελαγχολικοὺς ἀστέρας μεστοὺς ἡδύτητας.

— Χρηστίνη, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς βοηθήσω ὅπως ἀποδιώξητε τὰς θλιβερὰς ταύτας ιδέας, αἵτινες βασανίζουνσι τὴν φαντασίαν ὑμῶν. Οἱ φόβος οἱ οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ χίμαιραι, καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν ὧν μοι εἶπατε δύναται νὰ θεωρηθῇ λογικῶς δυνατόν. Δὲν ἀμφισβάλλω περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων σας: — Ὅσοι σᾶς ἠγάπησαν, ἀπέθανον, — καὶ τοῦτο εἶναι ἐν τῶν μυστηρίων τῆς εἰμαρμένης. Ἄλλ' εἶναι μωρία νὰ ἀποδιδῇτε εἰς ὑμᾶς αὐτὴν τοιαύτην ὀλεθρίαν ἐπιρροήν. — Πάντα ταῦτα προῆλθον τυχαίως.

— ὦ! εἶπεν ἡ Χρηστίνη κινήσασα τὴν κεφαλὴν. — Μάτην θὰ πειραθῇτε νὰ μὲ πείσητε ἄνωφελῶς θὰ κοπιάσητε. — Καλῶς γνωρίζω τὸ πεπρωμένον μου. Μοι εἰς προφητεύθη κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, καὶ ἡ προφητεία ἀκριβῶς ἐπληρώθη.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Η ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ἡ Νεκρὰ θάλασσα ἢ ἡ Ἀσφαλιτίτις λίμνη κεῖται, ὡς ἕκαστος γνωρίζει, ἐν τῷ νοτίῳ μέρει τῆς Ἰουδαίας, ἐν ὀλίγῃ ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀποστάσει. Ἡ περίλυπος ἤδη ἐποψίς τῆς διασήμευ ταύτης πόλεως τῆς ἀνακαλούσης τῷ χριστιανῷ τοσαύτας συγκινητικὰς ἀναμνήσεις, ἐμπνέει τῷ περιηγητῇ, οἵαιδήποτε καὶ ᾧ ὦτιν αἱ δοξαsaί: του, αἰσθημα μελαγχολίας ἄφατον. Ἡ Ἱερουσαλὴμ κεῖται ἐπὶ ὄροπεδίου ὑψηλοῦ ἐν τῷ μέτῳ ἐρήμου κυματοειδοῦς, ἐνθα τῇδε

κάκεισε αὐξάνουσι συκαὶ τινες λεπταὶ μετ' ἁμαυρῶν φύλλων. Ἀμα τῇ προσεγγίσει τῆς ἁγίας πόλεως ἡ γῆ ἐπὶ μᾶλλον ἀπογυμνοῦται. Μετ' ὀλίγον πᾶσα βλάστησις παύει· τὰ βρύα ἐκλείπουσι καὶ ὁ ποῦς δὲν θλίβει πλέον ἢ κονιορτώδεις καὶ διερρώγatas βράχους. Ὁ οὐρανὸς αὐτὸς μετέχει τῆς ἐρημώσεως τοῦ τόπου τούτου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὰ πτηνὰ φαίνονται ὅτι ἐκ προθέσεως ἀποστρέφουσι τὴν πτήσιν των. Ἀλλ' ἡ χώρα λαμβάνει χαρακτηριστὰ ἔτι ἀπαισιώτερον ἐν τῇ καιλᾷ τοῦ Ἰορδάνου κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ ποταμοῦ τούτου. Ἐκεῖ ὁ περιηγητὴς ὁδεύει μεταξὺ δύο ἀποτόμων καὶ γιγαντιαίων τειχῶν. Ἐξ ἀριστερῶν μὲν ἡ Ἀραβικὴ ἄλυσις μέλαινα καὶ κάθετος ἀνυψοῦται ἐκ δεξιῶν δὲ ἡ Ἰουδαϊκὴ ἥττον ὑψηλὴ, πλέον ἄνιστος, ἀνθρακώεσσα καὶ οἰοεὶ ἀποτετειχισμένη. Ἀἱ κοιλάς μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀλύσεων περιεχομένη, λέγει ὁ Π. Λαορτὺ-Χατζῆς, παρέχει ἔδαφος ἱκανῶς ὅμοιον πρὸς πυθμένα θαλάσσης πρὸ πολλοῦ ξηρόν. Δὲν διακρίνει τις ἢ λεπτά τινα δένδρα. Ἐρείπια δὲ πύργων καὶ ἐπαύλειων ἀναφαίνονται μακρόθεν.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἰορδάνης κατὰ τὴν εἰσροήν του εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν διερχόμενος ἔδαφος ἰλυώδες, μεταβάλλει φυσιογνωμίαν καὶ χροιάν. Φαίνεται ὅτι ἄκων αὐρεὶ πρὸς τὴν ἀκίνητον λίμνην ὕδατα κίτρινα καὶ βραδέα. Αἱ δὲ ὄχθαι τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης εἰσὶν ἐπίπεδοι μὲν πρὸς ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς, ὕψιτενῇ δὲ ὄρῃ περικυκλοῦσιν αὐτὴν ἀπὸ βορρᾶ καὶ νότου. Τῶν ὀρέων δὲ τούτων διὰ φοβεροῦ χάσματος διατετμημένων, φαίνονται αἱ ἐξ ἐρυθροῦ ἄμμολθου ἐπιβολαί, ἐφ' ὧν ἐπεκτείνεται στῶμα παχὺ συμπέκτου τιτάνου ὑπὸ χαλικοδῶν τμημάτων διακεκομμένης. Ἐκπλήττεται δὲ τις μὴ εὐρίσκων κρατῆρα, ἐνῷ ἄλλως πᾶν ἐν τῇ δεδονημένῃ ταύτῃ χωροθεσίᾳ εἰσαγγέλλει τὴν ἐνέργειαν τοῦ πυρός, τὴν σφοδρὰν καὶ βιαίαν πάλιν τῶν δύο στοιχείων τοῦ Ποσειδωνίου καὶ τοῦ Πλουτωνίου, αἵτινα κατὰ τοὺς γεωλογικοὺς χρόνους ἤρσαν περὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ κόσμου. Καὶ ἤθελέ τις εἰπεῖ ὅτι ἐνταῦθα αἱ δύο ἀνταγωνίστριαi δυνάμεις ἐξηντλήθησαν, ὅτι ἐξ ἴσου ἀπώλεσαν τὴν αὐτοδύναμον ἐνέργειάν

των τόσον, ὥστε ἐν τῷ τέλει τοῦ ἀγῶνος πᾶν ἐπανεπέσεν εἰς τὴν σιγὴν καὶ τὴν ἀκίνησίαν τοῦ θανάτου. Καὶ τίς ἠξέουσι εἰς τὴν ἡφαίστιος κρατὴρ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπουσία ἐκπλήττει κατ' ἀρχὰς τὸν παρατηρητὴν, δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ Νεκρὰ θάλασσα; Μήπως εἶναι ἄλογον νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι μετὰ ἐξέγερσιν τινὰ τῶν ὁρέων, τὰ ὁποῖα περι- κλείουσιν αὐτήν, καὶ ἄτινα τρομερὰ ἔκρη- ξις τοῦ ὑπογείου πυρὸς διεχώρισε, τὰ περι- κείμενα ὕδατα ὥρμησαν καὶ κατεβυθίσθη- σαν εἰς τὴν χαίνουσαν ἄβυσσον, ἣν ἄχρι σήμερον πληροῦσι; Ἡ ὑπόθεσις δὲ αὕτη εἶναι τοσούτῳ μᾶλλον πιθανή, καθό- σον ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ πυρὸς κατεστραμμένῳ τούτῳ τόπῳ ἡ λίμνη παρέχει σημεῖα προ- φανῇ ἐργασίας πυρίνου, ἐκτελουμένης εἰσέτι ἀφωροῦ ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς σφαίρας. Γι- νώσκει προσέτι ἕκαστος ὅτι τὸ ὄνομα Ἀ- σφαλιτίτις τῆς λίμνης, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι συνεχῶς ἀσφαλιώδης ὕλη ἡμίρρευστος ἀναβαίνει ἐκ τοῦ πυθμένος ἐπὶ τῆς ἐπιφα- νείας καὶ συσσωρεύεται περὶ τὰς ὄχθας. Μετὰ τῶν ἀτμῶν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀσφαλ- τος αὐτη ἀναδίδει ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς θερ- μότητος, ἀναμίγνυνται ἀναθυμιάσεις θειώ- δεις καὶ ἀμμωνιακαί, καθιστῶσαι τὴν ἀτμο- σφῆραν τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ἀναπνοήν. οἱ ἀγαπῶν τὴν ζωὴν, λέγουσιν οἱ πέριξ οἰκοῦντες Ἀραβες, ὅφει- λει νὰ μὴ διακινδυνεύῃ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ταύτης.

Πρὸ τοῦ 1835, οὐδεὶς εἶχεν ἐπιχειρήσει τὸν κινδυνώδη πλοῦν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τούτων. Ἰρλανδὸς δὲ τις ὀνόματι Κοττικ- γάμ, ἐτόλμησε πρῶτος νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ ἐπ' αὐτῶν. Μετὰ πενθήμερον ὅμως πλοῦν ἀ- ποθνήσκει ἐξ ἀτονίας ἐν Ἱερουσαλήμ. Μετὰ παρέλευσιν δὲ δύο ἐτῶν, κ. κ. οἱ Μὴρ καὶ Βὲκ ἐποίησαν νέαν ἀπόπειραν. Ἀντέσχον μὲν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατὰ τῶν λοιμικῶν ἀποθυμιᾶσεων τῆς λίμνης, καὶ ἠδυνήθησαν νὰ δηλώσωσι τὴν ὑπόδασιν τῆς δεξαμενῆς τῆς· ἀλλὰ τέλος, ἀσθενεῖς ἀμφότεροι, ἠναγ- κάσθησαν νὰ συντάμωσι τὴν σειρὰν τῶν διςρευνήσεών των. Κατὰ τὸ 1847, Γάλλοι, οἱ ὅποιοι, ὁ ὑποπλοίαρχος Μολυνέ, ἐξετέλεσεν ἐν τῇ Νεκρᾷ θαλάσσῃ πολυαριθμούς καταμε- τρήσεις, ἀλλ' ἀπέβίωσε μετὰ τινὰς ἡμέρας

ἐκ πυρετοῦ κακοήθους. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ Ἀμερικανὸς ὑποπλοίαρχος Λύνκ, ἐπεβεδάσθη ἐπὶ τῆς λίμνης μετὰ πολλῶν ἀνδρῶν. Ὁ ἐπίπλους ἐγένετο ἐπὶ σιδηρῶν σκαφιδίων. Διήρκεσε δὲ τρεῖς ἐβδομάδας. Οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὸν ἐπίπλου τοῦτον προσεβλή- θησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον βαρέως, καὶ εἰς αὐτῶν, ὁ ὑποπλοίαρχος Δέαλ, ὑπέ- κυψεν. Ὁ Π. Λαορτὺ-Χατζῆς ἀναφέρει δύο ἔτι Ἀμερικανούς λαβόντας τὴν αὐτὴν τύχην.

Κατὰ τὸν συγγραφέα τοῦτον, ἡ Νεκρὰ θάλασσα δὲν ἔχει ποσῶς τὴν πένθιμον χροιάν, ἣν διάφοροι περιηγηταὶ τῇ ἀπέδω- καν· εἶναι εὐρύτατον κάτοπτρον ἀντανάκλων ἀδιαλείπτως τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ κατακλύζον τὴν ἔρημον διὰ τῶν ἀνταυ- γειῶν αὐτοῦ· ἀλλ' εἶναι ἐπαξία τοῦ ὀνό- ματος αὐτῆς· εἶναι νεκρά· οὔτε κινεῖται, οὔτε θορυβεῖ· ὁ ἀφρὸς τῶν κυμάτων τῆς δὲν παίζει ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς προκυμᾶας· ὁ ἄνεμος δὲν ῥυτιδοῖ ποσῶς τὸ παχὺ καὶ βαρὺ ὕδωρ αὐτῆς. Εἶναι ἀκατοίκητος· οἱ ἐκεῖ εὐρεθέντες ἰχθῦς ἦσαν τεθνεῶτες· ἦσαν παρεσυρμένοι ὑπὸ τοῦ Ἰορδάνου· δὲν φοι- τᾷται ποσῶς ὡς ἡ Κασπία θάλασσα ὑπὸ πελικάνων, ὑπὸ λάρων καὶ θαλασσίων γυ- πῶν. Τὰ ἀγελαῖα πτηνὰ διαβαίνουν ἀ- νωθεν αὐτῆς χωρὶς νὰ σταθῶσι, χωρὶς νὰ ζητήσωσι βορὰν, ἣν δὲν θὰ εὕρισκον. Τὰ δὲ ὕδατα αὐτῆς εἶναι πυκνότερα τῶν ἄλλων θαλασσῶν, καὶ οὐδόλως ἔχουσι τὴν αὐτὴν σύνθεσιν.

Ὁ Π. Λαορτὺ-Χατζῆς ἀπατάται λέγων, ὅτι προφανῶς κατὰκειται ἐπὶ στρώματος ὀρυκτοῦ ἁλατος. Τὸ ὀρυκτὸν ἅλας εἶναι ὁξὺ συνιστάμενον ἐκ χλωρίου καὶ σοδίου (θαλασσίου ἁλατος) σχεδὸν καθαρῷ.

Ὅθεν ἡ Νεκρὰ θάλασσα δὲν ἔχει ἐν διαλύσει ἡ ποσότης σχετικῶς μικρὰν ἐκ τοῦ ἁλατος τούτου, ἀναμεμιγμένην ἀναλό- γως μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀλάτων. Τὸ ὕδωρ αὐτῆς ἀνελύθη κατὰ πρῶτον τὸ 1778 ὑπὸ τοῦ Λαβουαζιέρου, τοῦ Μακκέρου καὶ τοῦ Σάζ. Κατόπιν δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρσέτου, Κλα- πρόθου, Γμελίνου, Ταῦλυσσάκ καὶ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Βουσιγγώλιου. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀνεγνώριεν ὅτι ἐμπεριέχει ἐπὶ ἑκατὸν μερῶν: 40,7288 χλωροῦχος μαγνησίου· 6,4964 χλωροῦχος σοδίου· 3,5592 χλω-

ρούχου καλσίου· 4,6110 χλωρούχου πο-
τασίου· 0,3306 βρομιούχου μαγνησίου·
0,0424 θειϊκῆς τιτάνου· 0,0043 ἀμμο-
νιakoῦ ἁλατος· 77,2303 ὕδατος· δὲν ἐμ-
περιέχει δὲ ποσῶς χλωροῦχον μαγκανήσιον,
οὐδὲ χλωροῦχον ἀλυμίνιον (λευκάργιλλον),
οὐδὲ νιτρίαν, οὐδὲ ἰώδιον. Δὲν εἶναι λοι-
πὸν ὕδωρ κυρίως θαλάσσης, ἀλλ' ὕδωρ με-
ταλλικὸν sui generis. Ἡ ὑπερμεγέθης ἀνα-
κογία τῶν ἀλυκῶν ὑλῶν ἐξ ὧν συντίθεται
ἀποδεικνύει τὴν ἐξαιρετικὴν πικνότητα αὐ-
τῆς, καὶ δικαιολογεῖ τὴν ἐπαναληφθεῖσαν
βεβαίωσιν ὑπὸ πάντων τῶν περιηγητῶν,
καὶ καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐπιπλέει τῆς θα-
λάσσης ταύτης ὡς τεμάχιον φελλόδρου.
«Μετὰ δυσκολίας μάλιστα δύναται τις νὰ
βυθισθῇ, λέγει ὁ Π. Λορτὺ Χατζῆς· καὶ
δὲν εἶναι δυνατόν ἔτι νὰ προβῇ τις εἰς βά-
θος. Ὁ Ποκὸκ, ὅστις ἀπεπειράθη, διῆχυ-
ρίζεται, ὅτι δὲν παρεγένετο νὰ καταβυθι-
σθῇ.» Ὁ ἱστοριογράφος Ἰωσήφ ἀναφέρει,
ὅτι ὁ Οὐεσπαιανὸς, θελήσας νὰ ἐξετάσῃ τὸ
πρᾶγμα, ἤδη ἐπ' αὐτοῦ γνωστὸν, διέταξε
νὰ ῥίψωσιν εἰς τὴν λίμνην δούλους, ὧν αἱ
χεῖρες καὶ οἱ πόδες ἦσαν δεδεμέναι, καὶ
αἵτινες ἐν τούτοις ἐπέπλευσαν, ἂν καὶ δὲν
ἠδύναντο νὰ ποιῶσιν οὐδεμίαν κίνησιν πρὸς
ἑποστήριξιν.

Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.

ΠΕΡΙ ΕΝΣΤΙΚΤΟΥ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ.

Ἀνέγνωμεν ἐν τινι περὶ τῶν Ἰνδιῶν ἱστο-
ρίᾳ, ὑπὸ τοῦ Onied συγγραφείσῃ, ὅτι κατὰ
δικὸς τις παρεδόθη εἰς κῦνα ἔχοντα τὴν ἑξίν
τοῦ τρώγειν τοὺς εἰς αὐτὸν προσφερομένους
δυστυχεῖς. Ὁ ἔνοχος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πό-
δας τοῦ ζώου παρακαλῶν αὐτὸ, τὸ δὲ
ζῶον ἐφείσθη τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἡ δικαιο-
σύνη τοῦ τόπου νομίσασα ὅτι ἔδωκεν ἐν
τῷ γεγονότι τούτῳ τὸν δάκτυλον τῆς προ-
νοίας τῷ ἐχάρισε τὴν ζωὴν. Τὸ συμβῆναι
τοῦτο εἶναι πολλῶ ὑπέρτερον τοῦ λέοντος
τοῦ Ἀνδροκλέους, ἐπεὶδὴ ὁ Ἀνδροκλῆς
εἶχεν ἄλλοτε εὐεργετήσῃ τὸν λέοντα ἀφαι-
ρέσας τὴν ἀκανθαν ἐκ τοῦ ποδός του, ἐνῶ

ὁ κύων οὗτος ἔδωκε τὸ πρῶτον τὸν εἰς
τοὺς πόδας του ἱκετεύοντα. Οἱ νεώτεροι
φυσιολογοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ περίεργον
τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν συνάντησιν τῶν
ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς τοῦ
κυνός, ἀποδίδουσι δὲ εἰς τὸ ἀνθρώπινον
βλέμμα μεγάλην ἐκφοβιστικὴν ἢ κάλλιον
εἰπεῖν μαγευτικὴν δύναμιν ἐφ' ὅλων τῶν
ζῴων, δυνάμει δὲ ταύτης τῆς ιδιότητος
δαμάζουσιν οἱ ἄνθρωποι τοὺς μᾶλλον ὀρ-
μητικοὺς ἵππους.

Πολλάκις βλέπομεν ὅτι οἱ κύνες ἀγαπῶ-
σι καθ' ὑπερβολὴν τὰ παιδιά, δεικνύοντες
πρὸς ταῦτα τὴν μεγαλειτέραν ὑπομονήν. Ὁ
Roussseau εἶδε παιδίον δάκνον τὸν πόδα
κυνός ὅστις ἐφώναζεν ἐκ τῶν πόνων, χωρὶς
νὰ ὀργισθῇ ποσῶς κατὰ τοῦ παιδίου, οὔτε
νὰ δείξῃ μνησικακίαν.

Ὁ κύων δεικνύει πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐν-
τελῆ ἀφοσίωσιν· ἐννοεῖ τὰς ἐπιθυμίας του,
γνωρίζει τὰς ἐξεις του, ὑπείκει δὲ πάντο-
τε εὐπειθῶς εἰς τὰς θελήσεις του· τὸ ὑπη-
ρετεῖν τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἀνάγκη τῆς ὑ-
πάρξεώς του. Ἐν Σιθίᾳ ἀφίνουσι τοὺς κῦ-
νας κατὰ τὸ θέρος, ὅπως εὕρωσι τὴν τρο-
φήν αὐτῶν μόνοι, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα ἐ-
πιστρέφουσιν εἰς τοὺς κυρίους των, ὅπως ἀ-
ναλάβωσι τὴν ἐπίπονον ἐργασίαν των διὰ
τοῦ ἐλκύθρου, ἂν καὶ δέρωνται ὑπὸ τῶν
κυρίων των λίαν κτηνωδῶς. — Ἐν Ἰνδίαις
ὑπάρχουσι κύνες παρίαι, ἄνευ ἀσύλου, ἄνευ
κυρίου, αἵτινες προσπαθοῦσι νὰ προσκολ-
ληθῶσιν εἰς τοὺς ξένους, ἐξαντλοῦντες ἅ-
παντα τὰ θωπευτικὰ μέσα ὅπως γίνωσι
δεκτοί. Δὲν εἶναι σπάνιον τὸ νὰ ἴδῃ τις
κύνας, ἀκολουθοῦντας τὸ φορεῖον τοῦ περιη-
γητοῦ, καὶ ζητοῦντας ν' ἀποτελέσωσι μέ-
ρος τῆς συνοδείας του, ἀκολουθοῦντας δὲ
αὐτὸν μέχρις οὗ ἐξηντημένοι ἐκ τοῦ κό-
που πέσωσι χαμαί.

Κατὰ τὸν Cuvier, ἡ οἰκιακὴ χρῆσις
τοῦ κυνός εἶναι διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἡ χρη-
σιμωτέρα καὶ καλλίστη τῶν κατακτήσεων·
Ἄνευ τοῦ κυνός, λέγει, οἱ ἄνθρωποι ἤθελον
εἶσθαι ἡ λεία τῶν θηρίων τὰ ὅποια ὑπεδού-
λωσαν· ἔ-ερα ζῶα ὑπερτεροῦσι τὸν κῦνα
κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὠραιότητα,
ἀλλὰ μόνος ὁ κύων μεταξὺ πάντων εἶναι ὁ
σύμμαχος τοῦ ἀνθρώπου.